الله تعالى به ټول خلک - له لومړيو څخه تر وروستيو پورې - په يو ميدان کې راټول کړي، داسې چې بلونکي (فرشتې) به غږ ور اوروي، او ټول به يو بل ته ښکاري، لمر به نږدې شي، خلک به له اندېښنې او کړاو څخه دومره پرېشانه شي چې زغملی به يې نه شي

له ابو هريرة رضي الله عنه نه روايت دی چې رسول الله صلی الله عليه وسلم ته غوښه راوړل شوه، نو ده ته د مال لاس ورکړل شو چې دا برخه به يې خوښېدله، نو په غاښونو ئې ترې يو پوټی راوشکو او بيا يې وويل: "زه د قيامت په ورځ د ټولو خلکو سردار يم، آيا پوهېږئ ولې؟ الله تعالى به ټول خلک – له لومړيو څخه تر وروستيو پورې – په يو ميدان کې راټول کړي، داسې چې بلونکي (فرشتې) به غږ ور اوروي، او ټول به يو بل ته ښکاري، لمر به نږدې شي، خلک به له اندېښنې او کړاو څخه دومره پرېشانه شي چې زغملی به يې نه شي، نو خلک به يوبل ته ووايي: 'آيا نه وينئ چې څه دررسېدلي؟ آيا يو څوک نه پيدا کوئ چې د رب پر وړاندې مو شفاعت وکړي؟ ځينې به يو بل ته ووايي: آدم - عليه السلام- ته لاړ شئ، نو دوی به آدم عليه السلام ته ورشي، او ورته به ووايي: ته د بشريت پلار يې، ته الله پخپلو لاسونو پيدا کړی يې، له خپل روح څخه يې په تا کې پو کړی دی (يعنې له هغو ارواحو څخه چې الله پيداکړي دي)، ملايکو ته يې امر کړی چې تا ته سجده وکړي؛ نو زمور لپاره دې رب ته شفاعت وکړه! ته نه وينې چې مور په څه حال کې يو؟ آدم به ووايي: زما رب نن داسې غصه شوی چې مخکې داسې نه دی غصه شوی او نه به وروسته لدې داسې غصه شي، هغه زه له يوې ونې منع کړی وم، خو ما نافرماني وکړه (نَفْسِي نَفْسِي نَفْسِي) (زه يوازې د خپل ځان په غم کې يم)! بل چاته لاړ شئ، نوح ته لاړ شئ! خلک به نوح ته ورشي، او ورته به ووايي: ته د ځمکې خلکو ته لومړی رسول يې، ته الله په "شکرکوونکی بنده" سره ياد کړی يې، زمور لپاره دې رب ته شفاعت وکړه! آيا ته نه ګورې چې مور په څه حال کې يو! نوح به ووايي: زما رب نن داسې غصه شوی، چې مخکې لدې داسې نه و، او نه به وروسته له دې داسې غصه شي، او يقينا چې زما لپاره د قبلېدو يوه دعا وه خو ما خپل قوم ته خبرې وکړې؛ (نَفْسِي نَفْسِي نَفْسِي) (زه يوازې د خپل ځان په غم کې يم)! بل چاته لاړ شئ، ابراهيم ته لاړ شئ! نو خلک به ابراهيم ته ورشي، او ورته به ووايي: ته د الله نبي او د ځمکې پر مخ د هغه خليل (خاص دوست) يې؛ زمور لپاره شفاعت وکړه! آيا ته نه ګورې چې مور په څه حال کې يو؟! ابراهيم به ووايي: زما رب نن داسې غصه شوی، چې مخکې لدې داسې نه و غصه شوی او نه به وروسته له دې داسې غصه شي، او يقينا چې ما درې ځلې دروغ ويلي، نو (نَفْسِي نَفْسِي نَفْسِي)، (زه يوازې د خپل ځان په غم کې يم)! بل چاته لاړ شئ، موسى ته لاړ شئ، نو خلک به موسى ته ورشي، او ورته به ووايي: ته د الله رسول يې، الله ته په رسالت او کلام سره پر نورو خلکو غوره کړی يې، نو زمور لپاره دې خپل رب ته شفاعت وکړه! آيا ته نه ګورې چې مور په څه حال کې يو؟! نو هغه به ووايي: زما رب نن داسې غصه شوی چې مخکې لدې داسې نه و غصه شوی او نه به وروسته لدې داسې غصه شي، او يقينا چې ما يو انسان وژلی و، چې ماته يې د وژلو امر نه و شوی، نو (نَفْسِي نَفْسِي نَفْسِي) (زه يوازې د خپل ځان په غم کې يم)! بل چاته لاړ شئ، عيسى بن مريم ته لاړ شئ، نو خلک به عيسى ته ورشي، او ورته به ووايي: ته د الله رسول او د هغه کلمه يې چې مريمې ته يې د هغې په اړه (د جبريل عليه السلام په واسطه) پوهه ورکړه او ورته يې ورسوله (چې هغه د کن کلمه ده)، او د هغه روح يې (د هغو ارواحو له جملې څخه يې چې الله پيدا کړي دي) او په زانګو کې دې له خلکو سره خبرې کړې دي، نو زمور لپاره دې رب ته شفاعت وکړه! آيا ته نه ګورې چې مور په څه حال کې يو؟! نو عيسى به ووايي: زما رب نن داسې غصه شوی چې هيڅکله لدې وړاندې داسې نه و غصه شوی او نه به لدې وروسته داسې غصه شي، او د هېڅ کومې ګناه يادونه يې ونه کړه، (نَفْسِي نَفْسِي نَفْسِي) (زه يوازې د خپل ځان په غم کې يم)! بل چاته لاړ شئ، محمد - صلى الله عليه وسلم - ته لاړ شئ، خلک به محمد صلى الله عليه وسلم ته راشي، او ورته به ووايي: ای

محمده! ته د الله رسول يې، د انبياوو لړ پر تا پای ته رسېدلې ده، الله ستا مخکنۍ او وروستنۍ ګناهونه بخښلي دي، نو زمور لپاره شفاعت وکړه! آیا ته نه ګورې چې مور په څه حال کې یو؟ (وایي) زه به روان شم، د عرش لاندې به سجده وکړم، او الله به پر ما د داسې ستاینو دروازې پرانیزي، چې مخکې هېڅا ته نه دي ورکړل شوي، بیا به وویل شي: "ای محمده! سر پورته کړه، غوښتنه وکړه، درکول کېږي؛ شفاعت وکړه، شفاعت دې قبلیږي! نو زه به سر پورته کړم، او وبه وایم: "زما امت، ای ربه! زما امت، ای ربه! زما امت، ای ربه! بیا به وویل شي: "ای محمده! له خپل امت څخه دې بې حسابه جنت ته له ښۍ دروازې دننه کړه، او دوی به له نورو خلکو سره د نورو دروازو له لارې په ننوتو کې شریک وي، (دا ته ننباسه او نور به د نورو خلکو سره له نورو دروازو ننوځي)، بیا یې وفرمایل: "قسم په هغه ذات چې زما نفس یې په لاس کې دی! د جنت د دروازو د دوو پلو ترمنځ واټن دومره دی لکه د مکې او حِمیر ترمنځ - یا یې وفرمایل: د مکې او بصرې ترمنځ".
[صحیح دی] [متفق علیه دی]

رسول الله صلی الله علیه وسلم د خپلو ملګرو سره په یوه مېلمستیا کې و، نو د پسه لاس ورته کېښودل شو، حال دا چې د (مال) دا برخه یې ډېره خوښېده، نو یوه مړۍ یې تري په غاښونو ښله کړه بیا یې ورته وینا وکړه او ویې فرمایل: زه د قیامت په ورځ د آدم د اولادې سردار یم؛ د هغه نعمت له مخې چې الله تعالی یې راکوي. بیا یې وفرمایل: آیا پوهېږئ چې ولې؟ بیاېې وفرمایل چې: خلک به یوې پراخې، برابرې او یو مخ اوردې ځمکې ته راټول کړی شي، څوک چې پدې ځای کې وي بلونکی د هغوی غږ اوري او کتونکي ته ټول ښکاري چې هېڅ شی یې تري پټ نه پاتې کېږي؛ ځکه چې ځمکه یو برابر ده، داسې ځای پکې نشته چې څوک پکې د کتونکي له دید څخه پټ پاتې شي، او ټول به د لیدو وړ وي، یعنې که یو یې خبره وکړي، نو وروستی یو به ئې اوري، او سترګې به یې ګوري، (پدې ورځ) به لمر د یوې نیزې په اندازه خلکو ته نږدې شي، له دومره غم او کړاو سره به مخ شي چې زغملی به یې نه شي او نه به یې توان لري، نو په شفاعت سره به د خلاصیدو په لټه کې شي. د ایمان خاوندانو ته به الله تعالی په زړه کې راولي چې د انسانانو پلار آدم ته ورشي، نو هغه ته به ورشي او فضیلتونه به یې بیان کړي چې کېدی شي د الله تعالی پر وړاندې یې شفاعت وکړي، هغه ته به ووایي: ته د انسانانو پلار یې، الله په خپلو لاسونو پیدا کړی یې، خپلې ملایکې یې تاته په سجده کړي او د هر شي نوم یې درښودلی دی، په تا کې یې له خپل روح څخه پو کړی دی، نو هغه به عذر وړاندې کړي او وبه وایي: زما رب نن دومره غصه شوی چې لدې وړاندې داسې ندی غصه شوی او نه به لدې وروسته داسې غصه شي، بیا به د خپلې تېروتنې یادونه وکړي، هغه دا چې الله تعالی له یوې ونې منع کړی و چې خوراک به تري نه کوي خو ده تري خوراک وکړ، او وبه وایي: زه په خپله شفاعت ته اړتیا لرم چې راته وشي، زما پرته بل چاته لاړ شئ، نوح ته لاړ شئ. نوح ته به ورشي؛ ورته به ووایي: ته لومړی رسول یې چې الله د ځمکې خلکو ته لېږلی یې، او الله تعالی په شکرکوونکی بنده سره یاد کړی یې، خو هغه به عذر وړاندې کړي چې: الله تعالی نن ورځ دومره غصه شوی چې لدې وړاندې داسې نه دی غصه شوی او نه به لدې وروسته داسې غصه شي، او یقینا چې هغه یوه (قبوله شوې) دعا درلوده، خو هغه خپل قوم ته خپرا وکړه، نو زه خپله شفاعت ته اړتیا لرم چې راته وشي، زما پرته بل چاته ورشئ، ابراهیم ته ورشئ. نو ابراهیم ته به ورشي ورته به ووایي: ته په ځمکه کې د الله خلیل (خاص دوست) یې، مور ته دې خپل رب ته شفاعت وکړه، آیا ته نه ګورې چې مور په څه حال کې یو؟ هغه به ورته ووایي: زما رب نن دومره غصه شوی چې لدې وړاندې هېڅکله دومره ندی غصه شوی او نه به لدې وروسته دومره غصه شي، او یقینا چې ما درې ځلې دروغ ویلي؛ هغه دا دي چې: زه ناروغ یم، او بله یې دا وینا چې: دا کار خو د دوی مشر کړی دی (بتان ماتول) او خپلې مېرمنې سارا ته یې دا وینا چې خبر یې کړه چې زه دې ورور یم، تر څو یې له شر څخه بچ شي. خو په حقیقت کې دا درې واړه ویناوې داسې دي چې موخه تري بل څه وي، خو کله یې چې ظاهري بڼه د دروغو ده نو ویې غوښتل خپله عاجزي ښکاره کړي او وښیي چې د دې وړ ندی چې نورو ته شفاعت وکړي؛ ځکه څوک چې الله ډېر پېژني او هغه ته د مرتبې له اړخه نږدې وي نو په همغومره کچه یې له هغه څخه ویره زیاته وي، او وبه وایي: زه په خپله د شفاعت مستحق یم چې راته وشي، زما پرته بل چاته لاړ شئ، موسی ته لاړ شئ. نو موسی ته به ورشي ورته به ووایي: ای موسی! ته د الله رسول یې، الله تعالی تاسره په خبرو کولو او تاته په رسالت درکولو فضیلت درکړی، مور ته د خپل رب پر وړاندې شفاعت وکړه، آیا ته نه ګورې چې مور په څه حال کې یو؟! هغه به ووایي: زما رب نن دومره غصه شوی چې لدې وړاندې داسې نه و غصه شوی او نه به لدې وروسته داسې غصه شي، او یقینا چې ما یو نفس وژلی دی، حال دا چې ماته یې د وژلو امر نه و شوی، زه خپله د شفاعت اړ یم چې راته وشي، زما پرته بل چا ته لاړ شئ، عیسی بن مریم ته لاړ شئ. نو عیسی ته به ورشي ورته به ووایي: ای عیسی! ته د الله رسول یې، د هغه کلمه یې چې مریمې ته یې وسپارله او د هغه له خوا روح یې، تا د کوچنیوالي پر مهال په زانګو کې د خلکو سره خبرې کړې دي، مور ته د خپل رب پر وړاندې شفاعت وکړه، آیا ته نه ګورې چې مور

په څه حال کې یو؟! هغه به ووایي: زما رب نن دومره غصه شوی چې له دې وړاندې داسې نه دی غصه شوی او نه به لدې وروسته داسې غصه شي، هغه د خپلې کومې تېروتنې یا ګناه یادونه ونه کړه، (وبه وایي) زه په خپله د شفاعت مستحق یم چې راته وشي، زما پرته بل چاته لاړ شئ، محمد - صلی الله علیه وسلم - ته لاړ شئ. نو محمد صلی الله علیه وسلم ته به ورشي ورته به ووایي: ای محمد! ته د الله رسول او وروستی پېغمبر یې، الله تعالی ستا مخکنې او وروستنې ګناهونه بخښلي دي، مور ته د خپل رب پر وړاندې شفاعت وکړه، آیا ته نه ګورې چې مور په څه حال کې یو؟! نو زه به د عرش لاندې ځای ته راشم او خپل رب ته به په سجده پریوځم، نو الله تعالی به راته د خپلو ستاینو او ښایسته ثنا ویلو (دروازه) پرانیزي، یعنې دومره ثنا او ستاینه به یې وکړم چې زما څخه وړاندې به بل چا نه وي کړي، بیا به وویل شي: ای محمده! سر پورته کړه، وغواړه درکول کېږي، شفاعت وکړه؛ شفاعت دې قبلېږي، نو سر به پورته کړم ، وبه وایم: زما امت ای ربه، زما امت ای ربه، زما امت ای ربه، نو شفاعت به یې ومنل شي. او ورته به وویل شي: ای محمده! د خپل امت څخه دې بې شمېره خلک د جنت له ښ دروازې څخه ننباسه، حال دا چې دوی به د نورو سره په نورو دروازو کې د ننوتلو برخه هم ولري. بیا یې وویل: قسم په هغه ذات چې زما نفس یې په لاس کې دی چې د جنت د دوو دروازو د څنډو تر منځه دومره واټن دی لکه د مکې او صنعاء او یا د مکې او د شام د بصرا تر منځه؛ کوم چې د حوران ښار دی.

http://www.sunnah.global/hadeeth/ps/show/8345